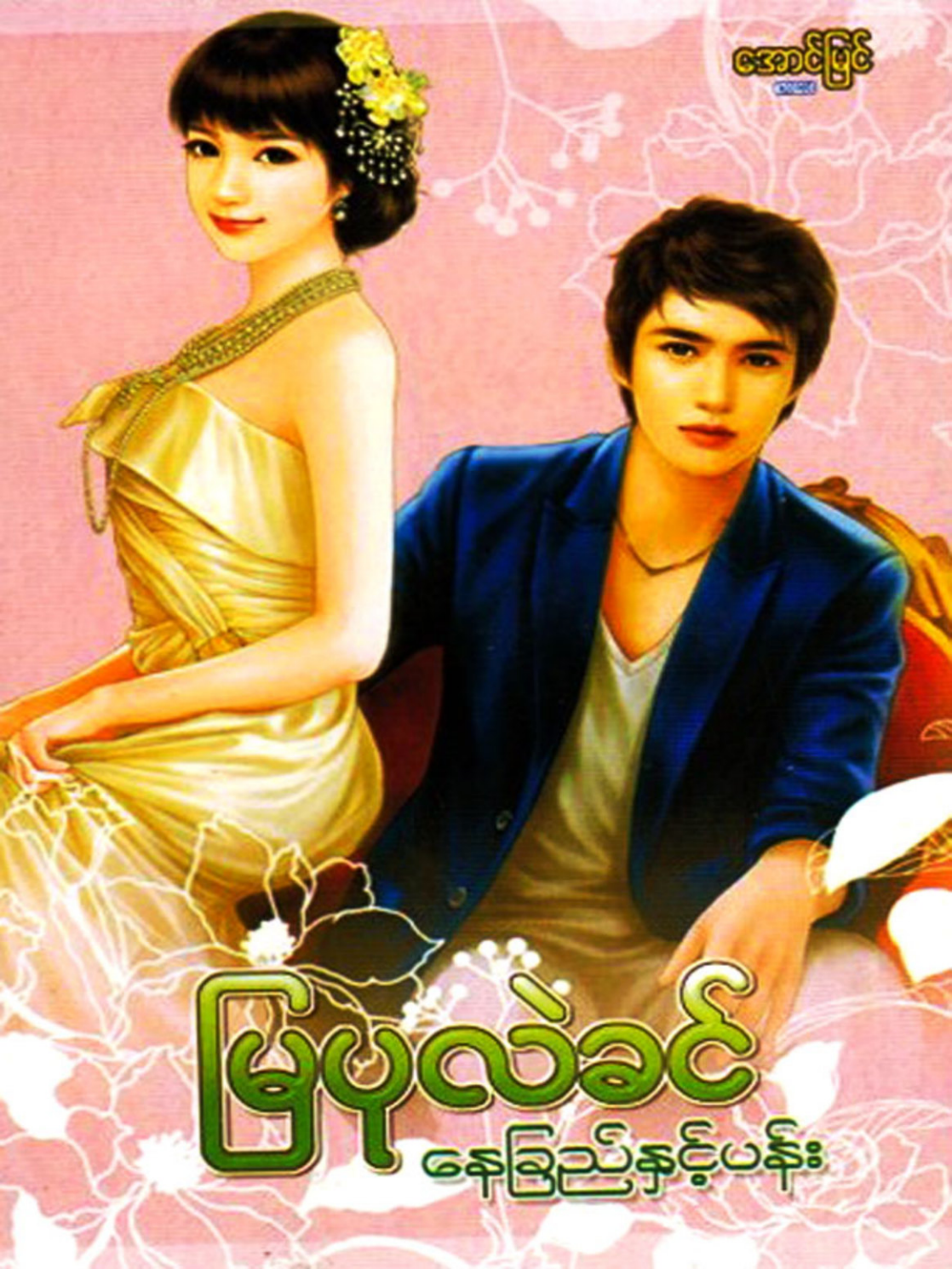

အောင်မြင်
လမ်းညွှန်

A man and a woman are featured in a formal setting. The woman, on the left, is wearing a shimmering gold one-shoulder gown and has a floral hair accessory. The man, on the right, is wearing a blue blazer over a grey shirt. They are both looking towards the camera. The background is a soft pink with white floral patterns.

မြပုလဲခင်

နေပြည်တော်ပန်း

အပိုင်း(၁)

အခန်း (၁)

"ရွတ်... ရွတ်... ဟေ့... ဘွားဘက်တော်တွေ နေဦး"

ခိုင်ဘွားနှင့် လှိုင်ဘွား ခြေလှမ်း တုန့်ခနဲ ရပ်ဆိုင်းသွားပြီး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ တဒဂံတွင် အသံနှင့် အတူ မေကဆုန်သည် သူတို့ နားသို့ လွှားခနဲ ရောက်လာသည်။ ။

"ဘာလဲ"

"ဖြေနိုင်လား"

"အင်း"

"နောက်နှစ်ခါ နင်တို့ အိမ်မှာ ပိုင်းမလို့ ဆို"

"အင်း... ဟုတ်တယ်"

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သံပြိုင်ဖြေသည်။ ။

"ဘယ်နှစ်ယောက် လက်ခံမှာ လဲ ငါတက်ချင်လို့ ၊ ငါ့ကိုတော့ ဦးစားပေး တစ်ပဲနော်"

"မေမေက ငါးယောက်အထိ လက်ခံမယ်"

"နင်တို့ အပါအဝင်လား"

"အေး"

"ငါတက်မယ်နော်"

"ပြည့်နေပြီဟ"

"မလိုချင်ဘူးဟာ၊ ငါတစ်ယောက်နဲ့ အပန်းမကြီးပါဘူး၊ နင်တို့ ဘွားတော်ကို ပြောပေး၊ နင်မပြောရဲရင် ငါဘာသာ ငါပြောမယ်၊ ခုလိုက်ပြောရမလား၊ နင်တို့ ကား ခါတိုင်းရပ်တဲ့ ဆီမှာ ပဲလား"

"အေး... ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ မေမေလာမကြိုဘူး"

"ဒါဖြင့်ပြီးရောဟာ၊ ငါညရောက်မှ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ နင်တို့ သွားတော့"

ခိုင်ဘွားနှင့် လှိုင်ဘွား ကားရပ်ထားရာနေရာသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ။

"မလွယ်ဘူးထင်တယ် ကိုကို"

"မေမေနဲ့ လား"

"အင်း... မေမေက ငါးယောက်ပဲကောင်းတယ် ပြောထားတာ"

"အေးပါကွာ၊ သူ့ဘာသာသူ ပြောလို့ ရတော့လည်း ရပေါ့၊ မရတော့လည်း ဒီပြင်ပိုင်း ရှာပါစေ"

ခိုင်ဘွားနှင့် လှိုင်ဘွား မေကဆုန်တို့ သည် တစ်ကျောင်းတည်း တစ်တန်းတည်းသားများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ။ ခိုင်ဘွားနှင့် လှိုင်ဘွားသည် အနေတည်ကာ ရိုးရိုးကုတ်ကုတ်နှင့် စာကြိုးစားသလောက် မေကဆုန်ကတော့ မတည်ငြိမ်။ ပေါ်ပြူလာဖြစ်ချင်သူ ဖြစ်သကဲ့သို့ ဖြစ်လည်း ဖြစ်ပါ

သည် ။ ကျောင်းသားကြီးများ ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် မေကဆုန်၏ အမည်
ရေပန်းစားလျက်ရှိသည် ။ ဒါကိုပဲ မေကဆုန်သည် ကျေနပ်စွာ ဂုဏ်ယူ
လျက်ရှိသည် ။

ဒရိုင်ဘာဦးကြီးသည် မေကဆုန်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း စိတ်ရှည်
လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေရသည် ။

မေကဆုန်သည် ပထမ အမြွှာကောင်လေးနှစ်ယောက်နှင့်
စကားပြောသည် ။

နောက်ကောင်မလေးနှစ်ယောက်၊ ဒီကြားထဲ ရွတ်ရွတ်နောက်နော
က် နေတတ်ပုံရသော အဝတ်အစား ဘုံသီ ဘတ်သီနှင့် ကောင်ကလေး
တစ်ယောက်က ရောက်လာကာ ရောနှော၍ စကားဖောင်ဖွဲ့လေသည် ။

ဟော လမ်းဘေးရေခဲထုပ် ဝယ်စားသည် ။ ရယ်ရယ်မောမော စကား
ပြောနေကြဆဲ ဖြစ်သည် ။

ကျောင်းရှေ့၌ အဖြူအစိမ်းများ ၊ ရောင်စုံဝတ်မိဘနှင့် ကြိုသူများ လ
ည်း အတော်ရှဲသွားလေပြီ။ ကားလမ်း ဘေးထိုးကပ် နေရာယူထားသော
ကားများ လည်း ကျဲပါးသွားလေပြီ။

ထိုအခါမှ မေကဆုန်တို့ လူစုကွဲသွားပြီး မေကဆုန်သည် ကားရှိရာ
သို့ လျှောက် လာလေသည် ။

ဦးကြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည် ။

ယခုခေတ်ကာလ မိန်းကလေးကို ထိန်းရတာသည် ယောက်ျားလေး
ကို ထိန်းရတာထက်များ ပို၍ ခက်နေ လေရောသလားမသိ။

"ဦးကြီး အိမ်ကိုပဲ တန်းမောင်းတော့"

***

အခန်း (၂)

"သားတို့ ဘယ်သွားချင်ကြသလဲ"

ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏ မေးခွန်းကို ခိုင်ဘွားနှင့် လှိုင်ဘွားက ရုတ်တရက် မဖြေသေးဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။

ခိုင်ဘွားက...

"ငပလီ"

"နှစ်တိုင်းသွားတာ မရိုးဘူးလား"

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ထပ်ဆင့်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။ ။

လှိုင်ဘွားက...

"မရိုးပါဘူး မေမေ၊ အပန်းဖြေခရီးဆိုတာ အဲဒီလို နေရာမျိုး၊ ဒါမှ မဟုတ် မေမြို့၊ တောင်ကြီး၊ ကလေး၊ တစ်ခုခုပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေကို သားတို့ သဘောအကျဆုံးပဲ"

"မေမေအချိန်မရဘူး၊ သားတို့ ဖိုးဖိုးနဲ့ ပဲ သွားရမှာ ၊ ဖိုးဖိုးကကော၊ အဖေ... အဖေကော ငပလီ သွားချင် ရဲ့ လား"

ဖခင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ မေးလိုက်သည်။ ။

"ဟ ကောင်းတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ပင်လယ်အစားအစာ စားလိုက်၊ အုန်းရေသောက်လိုက်၊ လှိုင်းစီးလိုက်နဲ့ ၊ ကျန်းမာဝဖြိုး အားသစ်တွေတိုး၊ အဲ... ပြီးတော့ မဲလုံးပြီး ပြန်လာကြတာပေါ့"

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက... ဖခင်ဦးအောင်ဘွားစကားကြောင့် ပြုံးမိကာ
...

"ဒါဖြင့် အဖေတို့ မြေးအဘိုးသုံးယောက်ပဲ သွားကြတော့၊ ကျွန်မ လေယာဉ်လက်မှတ် အသွားအပြန်ကော၊ ဟိုတယ်အခန်းပါ စီစဉ်လိုက်မယ်၊ ဘယ်နှစ်ရက် နေချင်ကြသလဲ သားတို့ "

"တစ်ပတ်"

အမြွှာညီအစ်ကိုနှစ်ဦးက သံပြိုင်ထွက်လိုက်သည် ။
ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ပြုံးလိုက်မိပြီး။

"ကောင်းပြီလေ၊ ပြီးရင်... ဆယ်တန်းပြီး မတ်လလယ်ရောက်တာနဲ့ ကျူရှင်တွေ တက်တော့မှာ နော်..."

"ဪ မေမေ၊ ကျူရှင်ဆိုလို့ သားတို့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကလည်း သားတို့ ဝိုင်းမှာ တက်ချင်လို့ တဲ့ "

"လူပြည့်နေပြီလေ၊ ငါးယောက်ပဲ ကောင်းတယ်သားတို့ "

"သူက သိပ်တက်ချင်နေတယ်"

"ဒါပေမဲ့"

"သမီးကလည်း ပညာပါရမီဆိုတာ ဖြည့်ဆည်းကောင်းပါတယ်၊ တစ်ယောက်ပိုလာတာနဲ့ ဘာမှ ပိုထူး မသွားပါဘူး၊ လက်ခံလိုက်ပါ"

ဖခင်ဦးအောင်ဘွားစကားကိုတော့ ဒေါ်တင်လူလူဘွား မငြင်းဆန်နို့

င်ပါ။

"ဟုတ်ကဲ့အဖေ ကျွန်မလက်ခံလိုက်ပါ့မယ်၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ထုံးစံအတိုင်းပဲ သားတို့ သူငယ်ချင်း မိဘ အုပ်ထိန်းသူ ကိုယ်တိုင် မေမေ့ဆီ လာခွင့်ပန်ဖို့ ပြောလိုက်ကြပေါ့"

သားနှစ်ယောက်မျက်နှာ ဝင်းပသွားသည် ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဒေါ်တင်လူလူဘွား ကျေနပ်သွားသည် ။

"ကိုင်း... သားတို့ ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ"

"မရှိတော့ပါဘူး မေမေ"

"ဒါဖြင့် မေမေစာသွားဖတ်တော့မယ်"

ဆေးခန်းကအပြန် ငှားလာခဲ့သော မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုယူကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည် ။

"ကိုင်း... အခွေထိုးကွာ၊ ကြည့်ရအောင်"

မြေးအဘိုးသုံးယောက်ကတော့ ဗွီဒီယိုကြည့်ရန် တာရှုလိုက်သည် ။

"ကိုကို မေကဆုန့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြော လိုက်လေ"

"ဖုန်းနံပါတ်မှ မရှိတာ"

"ကျွန်တော့်မှာ ရှိတယ်"

"ဒါဖြင့် ညီညီပဲ ဆက်လိုက်တော့"

ခိုင်ဘွားက အခွေထည့်လိုက်သည် ။

လှိုင်ဘွားက တယ်လီဖုန်းခလုတ်များကို နှိပ်လိုက်သည် ။

ခိုင်ဘွားက လှိုင်ဘွားကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားသည် ။

မေကဆုန် ဖုန်းနံပါတ်ကို ဒီကောင်အလွတ်ရနေပါလား ဟူသော အတွေးက သူ့ခေါင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ။

"ခိုင်ဘွားပါ"

ခိုင်ဘွားခေါင်းကြီးသွားသည် ။ လှိုင်ဘွားအား လှည့်ကြည့်လိုက်တော့... လှိုင်ဘွားက မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

"မေမေ့ကို ပြောပြီးပြီ၊ အဲဒါ နင့်မိဘဖြစ်ဖြစ်၊ အုပ်ထိန်းသူတွေဖြစ်ဖြစ် လာအပ်တဲ့ "

"...."

"အင်း.. မတ်လဆယ့်ငါးရက်ဖွင့်ဖြစ်မယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပဲနော်"

လှိုင်ဘွားက တယ်လီဖုန်းချလိုက်သည် ။ တစ်ဘက်က ဘာတွေပြောသည် ကို ခိုင်ဘွားသိချင်လာသည်။ ။

"ဘာတဲ့ လဲ"

"သူ့အသေချာ တက်မယ်တဲ့ ၊ သူ့အဖေအားတဲ့ နေ့ သူတို့ လာခဲ့မယ် ပြောတာပဲ"

"အင်း... ပြီးတာပဲ၊ ဒါထက်ညီညီက ဘာဖြစ်လို့ ကိုကို နာမည်သုံးရတာလဲ"

"ကိုကိုကလည်း အဆန်းလုပ်လို့ ဗျာ၊ ကိုကိုနဲ့ ညီညီက ခွဲလို့ ရလို့လား။ ကိုကိုလည်း ညီညီအမည် သုံးနိုင်တာ ပဲ၊ မဟုတ်တာလုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သက်သက်စတာ အဆန်းလုပ်လို့ "

ခိုင်ဘွားသည် ဘာမှ ထပ်မပြောတော့။ လှိုင်ဘွားသည် သူ့ထက် ခုန

စ်မိနစ်ခန့်သာငယ်သော ညီဖြစ်သည်။ သို့သော် မေမေက ငါဟူသော နာမ်စားမသုံးစေရဘဲ ကိုကို၊ ညီညီ ဟု သာ သုံးခိုင်းသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူတို့ နှစ်ဦး၏ ရုပ်သွင်လက္ခဏာကို မိခင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ခွဲခြားမရအောင် တူညီနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆရာ/ဆရာမများ ၊ သူငယ်ချင်းများ ခွဲခြားနိုင်အောင် ကိုကို၊ ညီညီ ဟု နာမ်စားသုံးခိုင်းသော်လည်း သူတို့ သည် ‘ကျွန်တော်’ ဟု ဆရာ/ဆရာမများကို သုံးပြီး၊ သူငယ်ချင်းများကိုတော့ ငါဟု သာ ပြောလေ့ရှိသည်။

။

နှစ်ဦးစလုံးစာတော်ပြီး လိမ္မာရေးခြားရှိခြင်းကြောင့် ကျောင်း၌ ဘာပြဿနာမှ မပေါ်ချေ။

"မင်းတို့ နှစ်ယောက်က ဒီလောက်အေးအေးဆေးဆေးနေကြတာ မပျင်းဘူးလား၊ တစ်ဖက်သားအပေါ် မနစ်နာစေတဲ့ အကျိုးမပျက်စေတဲ့ ကျီစယ်မှုလေးတွေ ကျီစယ်ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြစမ်းပါကွာ၊ ပျော်ပျော်နေ သေခဲ့တဲ့ ကွ"

ဦးအောင်ဘွားက ဌာနဆိုင်ရာတစ်ခု၏ အငြိမ်းစား အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်။

"မင်းတို့ ကို ဒီနေ့မှာ ဂျေမီရိုက်သင်ပေးမယ်၊ ပြီးရင် ပြိုင်ပွဲတွေ ဝင်ရမယ်"

ခိုင်ဘွားက မျက်နှာမဲ့သွားသည်။

"ကျွန်တော် ဂစ်တာတီး သင်ချင်လို့ "

လှိုင်ဘွားကတော့ တက်တက်ကြွကြွ...

"ငပလီမှာ လည်း ဂျေဖ်ကွင်းရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ စသင်မယ်"

"ဘာဖြစ်ဖြစ် အတတ်ပညာဆိုတာ တတ်ထားရင်... ကောင်းတယ်။
ဟိုစပ်စပ်ဒီစပ်စပ်သာမဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတာ၊ ဂျေဖ်ကို မထူးချွန်ချင်နေ
ပါစေ၊ ကျန်းမာရေးကစားနည်းတစ်ရပ်အနေနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး သင်
ထား ရမယ်၊ ဂီတာကတော့ ဆယ်တန်းဖြေပြီးတာနဲ့ သင်ပေတော့...
မင်းတို့ အမေ ခွင့်မပြုလည်း ငါခွင့်ပြုမယ်၊ ခုတော့ စာကြိုးစားကြ၊ ဆ
ယ်တန်းမှာ အမှတ်ကောင်းကောင်း နဲ့ အောင်ဖို့ က အရေးကြီးတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးဘိုး"

ဆယ်လေးနှစ်ကျော်အရွယ်ဖြစ်၍ ရည်မှန်းချက်က မသေမချာ မရေ
ရာကြသေး။ ဒါကို လူကြီးမိဘများက နားလည်ပါးနပ်စွာဖြင့် ကြိုးကိုင်
ပေးတတ်ဖို့ လိုသည် ။

ဖတဆိုးကလေးများ ဖြစ်ကြသော်လည်း အားငယ်စိတ်မရှိစေရန် မိခ
င်ဒေါ်တင်လူလူဘွား စီးပွားပြည့်စုံစွာ ရှာပေးထားရုံမက ရင်အုပ်မကွာ
လည်း ထားရှိသည် ။

မိမိကတော့ ဘိုးအတစ်ယောက်အနေဖြင့် စောင့်ကြည့်ကာ ကြပ်မ
တ်ပေးထားရုံသာရှိသည် ။ မိမိ၏ သမီး စိတ်ဓါတ်နှင့် အရည်အချင်းကို
ကြိတ်၍ ကျေနပ်ဂုဏ်ယူပြီးသား ဖြစ်သည် ။ သားနှင့် မိခင်အကြား ကွာ
ဟမှု မရှိစေ ရန်တော့ မျက်ခြည်မပြတ်တမ်း စောင့်ကြည့်ပေးခဲ့သည် ။

မြေးနှစ်ယောက်စလုံးက နိုင်ငံခြားစွန့်စားခန်းအခွေကို စိတ်ပါဝင်
စားစွာ ကြည့်နေကြသည် ။

ဦးအောင်ဘွားကပါ မြေးများ နည်းတူ အာရုံကို ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းဆီ
သို့ ပို့ လိုက်လေသည် ။

ဒေါ်တင်လူလူဘွားကတော့ သူမ၏ အိပ်ခန်းတွင်း... ခုတင်ပေါ်ဝယ်
မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကလေး ပြုတ်ကျကာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိလေသည်။ ။

မိသားတစ်စု၏ တာဝန်ကို... မိန်းမသားတစ်ဦးတစ်ယောက်အနေဖြင့်
ရုန်းကန်ကြိုးစားရသည် မှာ မလွယ် ကူ၊ ကိုးနာရီကျော်သည် နှင့် ခြေ
ကုန်လက်ပန်းကျကာ အိပ်ပျော်နေကြဖြစ်လေသည်။ ။

***

အခန်း (၃)

"ဒယ်ဒီ"

"ဘာလဲ ဘေဘီ"

"မီးကို ကျူရှင်လိုက်အပ်ပေးလေ"

"ဘေဘီကလည်း ဘာသာစုံ ကျူရှင်ဆရာတွေနဲ့ ဂိုဒ်ပါခေါ်လေ"

ဦးတိုင်းဇော်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ဘီယာလေးသောက်လိုက် ထမင်းစား
လိုက် လုပ်နေသည်။ ။

"မဟုတ်သေးဘူး ဒယ်ဒီ၊ မီးက ဝိုင်းကောင်းကောင်း တစ်ခုမှာ တက်
ချင်လို့ မီးတို့ အတန်းကပဲ"

"တက်ချင်တက်လေ"

ဦးတိုင်းဇော်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် လွယ်လင့်တကူ ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ။
တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး မိတဆိုး လေးဖြစ်သဖြင့် အချစ်ဟူသမျှ
သူကလေးအပေါ်တွင် သာ စုပြုံထားသည်။ ။

"တက်ချင်တိုင်း တက်လို့ မရဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘေဘီ"

ဤစကားကိုတော့ ဦးတိုင်းဇော် စိတ်ဝင်စား သွားပြီးပြန်မေးလိုက်

သည်။

"အဲဒီဝိုင်းရဲ့ ကြီးကြပ်သူဘွားတော်ကြီးက အုပ်ထိန်းသူ ကိုယ်တိုင် လာအပ်မှ လက်ခံတာ"

"ဘွားဘွားနဲ့ သွားလေ"

"ဟင့်အင်း... ဒယ်ဒီနဲ့ ပဲ သွားချင်တယ်၊ ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့"

ဦးတိုင်းဇော်က သမီး၏ မျက်နှာလှလှကလေးကို ငေးကြည့်လိုက်သည်။ သမီးတောင် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီပဲ။ စာတော်သော သမီးအတွက် သူစိတ်ချလက်ချရှိသည်။

သမီးကျောင်းကြိုကျောင်းပို့အတွက် အမျိုးတော်သော ဦးကြီးဟူသော ဒရိုင်ဘာရှိနေပြီ။ အစားအသောက် မှန်ကန်ဖို့ အတွက် သူ၏ မိခင်ကြီး ဒေါ်ဒယ်နီရှိသည်။ အိမ်ဗာရီယာ ကြီးကြပ်ရန် အလုပ်သမန်နှစ်ဦးလည်း ထားပေး ထားသည်။ အစစ အရာရာ လိုလေသေးမရှိစေရ။

"ဒယ်ဒီ မအားဘူး"

"ဟင့်အင်း... အလုပ်တွေပစ်ထားပြီး မီးကို လိုက်ပို့ပေးရမယ်"

သမီးက အလိုမကျသဖြင့် မျက်နှာကြီးနီရဲကာ နှုတ်ခမ်း မထူမပါးကလေးက စုဝိုင်းကာ ထော်လာသည်။ ဦးတိုင်းဇော် ရယ်လိုက်ပြီး သမီးခေါင်းလေးကို ပုတ်ကာ...

"ကောင်းပြီ၊ သန်ဘက်ခါညနေ ဒယ်ဒီလိုက်အပ်ပေးမယ်"

"ဒါမှ မီးဒယ်ဒီကွ၊ ဒါကြောင့် ဒယ်ဒီကို ချစ်တာ"

"ရွတ်"

ဦးတိုင်းဇော်၏ မဟာနဖူးပြောင်ပြောင်ကို ရွတ်ခနဲ မွှေးမွှေးပေးပြီး

ပြေးထွက်သော သမီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သမီးက ဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့် ဖြစ်သည် ...။ အကြည့်ကို လွှဲဖယ်လိုက်ပြီး တွေးလိုက် သည်။ သမီး၏ အရပ်က မိမိပခုံးကို မီနေပြီ၊ အလုံးအရပ်လည်း ထွက်နေပြီဆိုတော့...

အင်း သမီး ဝတ်ပုံစားပုံအတွက် မာမိုကိုပြောမှ ဖြစ်ဦးမည်။ မာမိ အိပ်ပြီလား။ ဘီယာထပ်ငဲ့လိုက်သည်။

ထိုညလည်း မိခင်ဒေါ်အယ်နီနှင့် စကားမပြောဖြစ်ပဲ မူးမူးနှင့် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ လိုက်လေသည်။

***

အခန်း (၄)

"ဟ

"ဟဲလို"

"ခိုင်ဘွားနဲ့ လှိုင်ဘွား တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ"

"ဘယ်သူလဲကွဲ့၊ အန်တီက သားတို့ မေမေပါ"

"မေကဆုန်ပါ၊ ခိုင်ဘွားတို့ နဲ့ တစ်တန်းတည်းပါ၊ ခိုင်ဘွားတို့ ဝိုင်းမှ ကျူရှင်တက်မယ်လို့ ပြောထားတဲ့ သူပါ အန်တီ"

"ဪ ဟုတ်လား၊ အန်တီက ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းမှတ်လို့ လက်ခံတာ"

ကြီးကျယ်လိုက်တာဟု မေကဆုန်၏ စိတ်တွင်း ရေရွတ်လိုက်သည်။
သူငယ်ချင်းမှာ ကျား/မ ခွဲစရာလား။

"ယုပန်ကလည်း သူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့ မီးကို ခေါ်တယ်၊
မီးကလည်း တစ်ယောက်တည်း သင်ရ တာထက် အပြိုင်အဆိုင်သင်ဖို့
ကို ပိုစိတ်ဝင်စားလို့ ပါ အန်တီ၊ အဲဒါ ဒီနေ့ညနေ မီးလာခဲ့မလို့ "

"အေးလေ ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ယှဉ်ပြိုင်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊
လာရင် ညနေလေးနာရီကနေ ခြောက် နာရီ အတွင်း လာခဲ့ပါ၊ ခြောက်
နာရီကျော်ရင်တော့ အန်တီ အိမ်မှာ မရှိဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ စိတ်ချပါ"

တစ်ဘက်မှ ဖုန်းချသွားသဖြင့် မေကဆုန်လည်း တယ်လီဖုန်းချပြီး၊
ဖခင်အိပ်ခန်းရှိရာသို့ အပြေးအလွှား သွားလိုက်သည်။ ။

ဖခင်အိပ်ခန်းဝယ် ဒေါ်အုန်းက သိမ်းဆည်းနေသည်။ ။

"ကြီးအုန်း ဒယ်ဒီကော"

"သွားပြီလေ၊ မနက်ခုနစ်နာရီကတည်းက"

"ဟာ သေတော့မှာပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"

ဖခင်အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွဲလိုက်ပြီး... ခုတင်ဘေးရှိ တယ်လီဖုန်းကို လှ
မ်းယူလိုက်သည်။ ။ ဖခင်၏ ဟန်းဖုန်းနံပါတ်များကို နှိပ်လိုက်သည်။ ။

"ဟဲလို"

"ဒယ်ဒီ မီးပါ"

"ဒယ်ဒီ ကားပေါ်မှာ ဘေဘီ၊ ဘာပြောမလို့လဲ"

"ဒယ်ဒီ ဒီနေ့လေးနာရီအရောက် မီးကို လာခေါ်ပြီး ကျူရှင်လိုက်အပ်
ပေး"

"ဒယ်ဒီ ပဲခူးသွားနေတာ ဘေဘီ၊ အချိန်မီရောက်အောင်တော့ ပြန်
လာမယ်၊ တကယ်လို့ မမီရင် ဘွားဘွားနဲ့ သွား လိုက်လေ"

"ဟင့်အင်း... ဒယ်ဒီနဲ့ ပဲ သွားချင်တယ်"

"ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ"

"ခြောက်မိုင်ခွဲ၊ အိမ်အမှတ် (....) ကို"

"ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီ၊ ဒယ်ဒီရောက်အောင် ပြန်လာမယ်"

"ကတိနော် ဒယ်ဒီ"

"ကတိ... ကတိ... ဒါပဲ ဘိုဌ်"

"ဘိုဌ်"

မေကဆုန်သည် ဖုန်းချလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ ။

"ဘွားဘွားရေ... ဘွားဘွား"

ဒေါ်အုန်းက...

"လက်လက်ကို ထနေတာပဲ၊ အဖေအိပ်ရာလည်း မနေရ..."

တွန့်သွားသော ခေါင်းအုန်းနှင့် အိပ်ရာခင်းကို ပြန်ဖြန့်ခင်းရင်း ဒေါ်အုန်းက ပွစိပွစိ ပြောလိုက်သည်။ ။

"တစ်ယောက်တည်း မွေးထားပေလို့ သာပဲ၊ နှစ်ယောက်လောက်များ ဆိုရင် ငါတို့ အသက်ထွက်မယ်"

ပြောပြီး မေကဆုန်အိပ်ခန်းဘက်ကို ကူးလိုက်သည်။ ။

မေကဆုန် အိပ်ခန်းသည် ရှုပ်ပွလျက်ရှိနေရာ...

ဒေါ်အုန်းသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချ လိုက်လေသည်။ ။

ဤအိမ်ရှိ အရှင်သခင် သုံးယောက်စလုံး၏ အိပ်ခန်းသုံးခန်းသည် ဘယ်အခန်းမှ ရှင်းသန့်မနေပါ။

ဒေါ်အယ်နီက ပိုဆိုးသေးသည်။ ။ အိပ်ခန်းတွင် ပေါ်သမျှ စားဆေး၊ အားဆေးများကို အင်္ဂလိပ်ဆေး၊ ဗမာဆေး၊ တရုတ်ဆေး၊ အစုံအလင်ရှိ

သည် ။ ဆေးဆိုင်ဖွင့်၍ တောင်ရသည် ။ ပြီးတော့လည်း ဟုတ်တိပတ်တိ
မသောက်၊ လွင့်လည်း မပစ်ရက်၊ ထို့ကြောင့် ဆေးပုလင်းများကို လိုက်
သိမ်း... မေးလျှင် ဖြေနိုင်အောင် နေရာ သတ်မှတ်ထားပေးရသည် ကလ
ည်း အလုပ်တစ်ခု ပိုသေးသည် ။

သုံးယောက်သုံးမျိုး၌ ဦးတိုင်းဇော်က အတော်ဆုံးဖြစ်သည် ။ မိုးလင်း
မှ မိုးချုပ်သည် အထိ အိမ်မှာ ရှိမနေ။
သူ့အဝတ်ဟောင်းတစ်စုံကိုယူသိမ်းခြင်းနှင့် အိပ်ရာသိမ်းပေးခြင်း၊
အခန်းကို ဖုန်လှဲပေးခြင်းကလွဲ၍ သူ၏ ဗာဟီရကို သိပ်မထမ်းဆောင်ရ။

မေကဆုန်ကတော့ ကလေးတစ်ဦးလိုပင် အရုပ်နှင့် လည်း ဆော့သ
ည် ။ မီးဖိုချောင်ထဲ လာပြီး ထမင်းဟင်း ချက်တိုင်းလာကစားချင် ကစား
သည် ။ ခြံထဲလည်း ဆင်းဖွချင်ဖွသည် ။ အပြင်ထွက်သွားလျှင် သူတို့ အ
မောရဆုံး ဖြစ်သည် ။ ဘွားအေကလည်း သည်းသည်းလှုပ်... သူကလ
ည်း တစ်စုံမှ အငြိမ်မနေ။ ဘွားအေကိုလည်း မကြောက်။

အင်း အိမ်တစ်အိမ်ကောင်းဖို့ ဆိုတာ အိမ်ရှင်မသာလျှင် အဓိကသော့
ချက်ဖြစ်သည် ။

အိမ်ရှင်မ မရှိသော အိမ်ကြီးသည် အကွပ်မဲ့သော ကြမ်းပမာ ဗရမ်းဗ
တာနှင့် ပါလား။

ဒေါ်အုန်းသည် အဝတ်ဟောင်းများကို ကောက်ယူထွက်သွားခဲ့ပြီး စိ
တ်က အိမ်ရှင်မ မေမေမြင့်ကို သတိရ လိုက်သည် ။ အင်မတန်အေးဆေး
သော အိမ်ရှင်မတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ သူမဆုံးသွားသည် မှာ မေကဆုန် တ
စ်သက် ဖြစ်သည် ။

"ဟဲ့... မအုန်းတစ်ယောက်ကော ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ လာစမ်းဦး
ကွယ်၊ ငါ့မြေးက ဒီမနက်စာကို ဘဲပေါင်း စားချင်တယ်တဲ့ ။

သွားဝယ်စမ်းပါဦး ဘဲတစ်ကောင်လောက်၊ ဦးကြီးကို မောင်းခိုင်းလိုက်
မြန်မြန်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့" ဟု ပြောလိုက်ရသော်လည်း စိတ်တွင်းမှာ တော့ "လုပ်လို
က်ဟ၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်မလေး ဒီလောက်ဆိုးနေတာ" ဟု ...။

***

အခန်း (၅)

"ဟဲလို... ဘေဘီ၊ ဒယ်ဒီ ရှစ်မိုင်ရောက်နေပြီ ငါးနာရီခွဲနေပြီဆိုတော့ ဘေဘီကို လာခေါ်ဖို့ အချိန်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒယ်ဒီဝင်လိုက်ရမလား၊ ဒါမှ မဟုတ် နောက်နေ့မှ လား"

"လုပ်လိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ ဝင်လိုက်တော့ နောက်နေ့မှ မီးသွားတွေ့မယ်၊ အဆင်ချောအောင်လည်း ပြောဦးနော် ဒယ်ဒီ၊ အဲဒီမှာ မတက်ရရင် မီးဘယ်ကျူရှင်မှ မယူတော့ဘူးသိလား"

"အေးပါ ဘေဘီရယ်၊ စိတ်ချ... ဒါပဲနော်"

ဦးတိုင်းဇော် ဖုန်းခလုတ်ကို ပိတ်ပြီး ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းနှင်လိုက်သည်။ ။ ခြောက်မိုင်ခွဲရောက်လျှင် အိမ်နံပါတ်...။

"ဟင်.... အိမ်ရှင်နာမည်တောင် မမေးရသေးပါလား" ဟူသော အတွေးကြောင့် ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ကာ ခလုတ်နှိပ်ရပြန်သည်။ ။

"ဟဲလို"

"ဘေဘီ... ဒယ်ဒီပါ၊ ဒယ်ဒီသွားရမယ့် အိမ်ရှင်နာမည်က ဘယ်သူလဲ"

"မသိဘူးလေ"

"ဟေ... ဒါဖြင့်"

"အို ဒယ်ဒီကလည်း သမီးသူငယ်ချင်းတွေနာမည် မေးလိုက်ပေါ့"

"မီး သူငယ်ချင်းတွေ နာမည်က"

"ခိုင်ဘွားနဲ့ လှိုင်ဘွား၊ အမြှာညီအစ်ကို"

"ယောက်ျားလေးတွေလား"

"ညီအစ်ကိုပါဆို ယောက်ျားလေးတွေပေါ့၊ ဒယ်ဒီကလဲ"

"ခြောက်မိုင်ခွဲရောက် လာပြီ၊ ဒါပဲဘေဘီ"

ဦးတိုင်းဇော် ဖုန်းခလုတ်ကိုပိတ်ပြီး ချထားလိုက်သည် ။ သမီးပြောသော ခြံကို ရှာဖွေလိုက်သည် ။ တွေ့ပြီ၊ ခြံတခါးပိတ်ထားသဖြင့် ဟွန်းတီးလိုက်သည် ။ ခြံစောင့်က ပြေးလာဖွင့်ပေးသည် ။

ကားတစ်စီးကလည်း ပေါ်တီကိုအောက်၌ အသင့်ရပ်ထားသည် ။

ထိုကားနောက်၌ ကပ်ရပ်လိုက်ပြီး အိမ်တံခါးဝဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည် ။

ဒေါ်တင်လူလူဘွားကလည်း ... ဆေးခန်းသွားခါနီးမှ ရောက်လာသူ ဧည့်သည် အတွက် အချိန်ယူလက်မခံ တော့ဘူးဟု အိမ်ထဲမှ ထွက်လာ...

ပေါ်တီကိုအောက်မှ လှေကားထစ်တစ်ထစ်ဆီသို့ ခြေအဆင်း ဦးတိုင်းဇော်သည် မှန်တံခါးဖွင့်ကာ ထွက်လာ သော အမျိုးသမီးကို လှမ်းအတွေ့...

"ဟင်"

ရင်တွင်းဝေဒနာလှိုင်းတံပိုးတို့ ဝုန်းခနဲရိုက်ခတ်ပြီး အံ့အားသင့်သွားသည် ။ ခြေလှမ်းတို့ သည် ရောက်ရာ လှေကားထစ်၌ ကျောက်ချပြီး ဖြစ်

သွားသည်။ ။

ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏ မျက်ဝန်းအစုံဝိုင်းစက်သွားသည်။ ။ တစ်ဆက်တည်း တည်ငြိမ်နေပြီဟု ထင်ထားသော နှလုံးသားသည် တည်ငြိမ်ခြင်းကင်းမဲ့စွာဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ရီလှုပ်ရှားသည်။ ။

"လူလူ"

နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားရတာခြင်းအတူတူ... ယောက်ျားများက ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း ပိုမိုရှိသည် ထင်ပါသည်။ ။

ဦးတိုင်းဇော်ထံမှ တုန်ရီလိုက်မောသော အသံ စတင်ထွက်လာသည်။ ။

"ဒါ လူလူအိမ်လား"

ဒေါ်တင်လူလူဘွား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။ သောကလုံးက ရင်တွင်းဆို့နှင့်လျက်ရှိသည်။ ။

"ခိုင်ဘွားနဲ့ လှိုင်ဘွားဆိုတာ"

ဒေါ်တင်လူလူဘွား ရင်တွင်းသို့ အားအင်တစ်ခုပြုန်းဆို ရောက်ရှိလာသည်။ ။ ချက်ချင်းတုန်လှုပ်မှုဝေဒနာ တွေကို ထိုအားအင်က တွန်းဖယ်ပြစ်ကာ သွက်လက်စွာဖြင့်...

"ကျွန်မသားတွေလေ ဦးတိုင်းဇော် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဦးတိုင်းဇော်က လျှို့ဝှက်နက်နဲသော အပြုံးတစ်ရပ်ကို ပြုံးလိုက်ကာ...
...

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဇော်က... အဲ ကျွန်တော်က အမြှာညီအစ်ကိုရဲ့ အမေနဲ့ လာတွေ့တာ"

"ဘာကိစ္စများ ပါလိမ့် ကျွန်မဆေးခန်းသွားချိန်နီးနေလို့ လက်ခံစကားပြောချိန်တောင် မရတော့ဘူး"

"ကောင်းပါပြီလေ ရပါတယ် လိုရင်းတိုရှင်းပဲ ပြောပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်သမီး မေကဆုန်ကို ဒေါ်တင်လူလူ ဘွား တို့ အိမ်မှာ လုပ်မယ့်ဝိုင်းမှာ တက်ခွင့်ပေးပါလို့ ကျွန်တော် အုပ်ထိန်းသူ မိဘအနေနဲ့ လာအပ်တာပါ"

"သမီးကော"

"ပဲခူးကနေ တန်းလာတာဖြစ်လို့ သမီးကို ဝင်ခေါ်ဖို့ အချိန်မရလိုက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ပါမလာဘူး"

"သမီးကော အဖေလိုများ ကတိတွေ ဘာတွေ ပျက်တတ်လား။ အချိန်ကို မလေးမစား လုပ်တတ်သလား"

ဦးတိုင်းဇော် မျက်နှာပျက်သွားသည် ။ အတိတ်မြို့ဟောင်းကို တူးဆွနေသည့် ဒေါ်တင်လူလူဘွားကို ကြည့်လိုက်ပြီး

"သမီးက အမေတူသမီးပါပဲ ကတိတစ်ခုကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ မပျက်တတ်ပါဘူး။ ပြဿနာတစ်ခု အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားတစ်ခုကြောင့် အချိန်နောက်ကျသွားခဲ့တာ ဖြေရှင်းချက်ပေးတော့လည်း ..."

ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏ နှလုံးသားတို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါလာသည် ။ နှလုံးသားပေါ်မှ ဒဏ်ရာဟောင်းတို့ အုံကြွ လာလေပြီ။

"ကိုင်း... ဦးတိုင်းဇော် ယုတ္တိမတန်တဲ့ ဖြေရှင်းချက်တစ်ခုကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လိုနားထောင်ဖို့ ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိဘူး၊ ရှင့် သမီးကို သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာတဲ့ အနေနဲ့ ကျွန်မလက်ခံပါတယ်၊ စည်းကမ်းချက်

တွေကို တော့ ရှင်ဟာအဖေဖြစ်နေတဲ့ အတွက်ကြောင့် ကျွန်မပြောမပြ
တော့ပါဘူး၊ သမီးကိုပဲ ပြောပြပြီး တိုင်းမိတေဗယ်လ် လည်း ကျွန်မနော
က်တော့ ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ရှင် သွားနိုင်ပြီ"

ဦးတိုင်းဇော်ရင်ထဲ ခံရခက်သော ဝေဒနာရပ်တို့ ကြီးစိုးလာသည် ။
သို့သော် ထိုစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ...

"ကျွန်တော် အရင်သွားလို့ ဖြစ်မလား ဒေါ်တင်လူလူဘွား၊ ခင်ဗျား
ကားက ရှေ့ကထွက်မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

"ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မလည်း ဆေးခန်းသွားတော့မှာ ပဲ"

ထိုအချိန်တွင် အိမ်တွင်းတံခါးပွင့် လာပြီး အဖော်မိန်းကလေး
စလင်းဘတ်အိတ်ကြီး တစ်လုံးကိုယူကာ၊ သူတို့ နှစ်ဦး အနီးတွင်
ခပ်ရုံရုံကလေး အရိုအသေပေးကာ ကားအတွင်းသို့ ထည့်ပေးလိုက်သ
ည် ။ ပြီးတော့ အိမ်အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားသည် ။

"မနီ... တံခါးတွေဘာတွေ သေသေချာချာပိတ်ထားတော့"

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"

ဦးတိုင်းဇော်က မိမိကားပေါ် အရင်နေရာယူကာ စက်နိုးထားရင်း
ဒေါ်တင်လူလူဘွားကို စောင့်ဆိုင်း လိုက်သည် ။

ဒေါ်တင်လူလူဘွားကလည်း ကားဆီသို့ အေးဆေးစွာ လျှောက်လှမ်း
လိုက်သည် ။ ဦးတိုင်းဇော်ရှေ့တွင် ဘာမှ မမှုသလို၊ မဖြစ်သလို မခံစားရ
သလို ဟန်ဆောင်ထားသော်လည်း ကားသော့ကို ကိုင်တွယ်ကာ စက်နိုး
လိုက် သော သူမလက်သည် တုန်ရီနေပါလားဟု သတိပြုမိကာ မိမိနှလုံး
သားကို မိမိ မကျေနပ်ဖြစ်သွားရလေသည် ။

